SFATURI PENTRU DEBUTANȚII IN MARELE CROSS DE DUMINICĂ

AJMAI RAMAS O ZI la mijloc. Duminică, la startul crossului „SA INTAMPINAM 7 NOEMBRIE, zeci de mii de tineri vor fi prezenți pentru a sărbători sportiv marea zi a revoluției socialiste.

Vor veni din uzine, din ateliere, din magazine, birouri și cazărmi toți acei care au înțeles rostul întrecerilor sportive. Vor veni cu elan pentru a se întrece, pentru a gusta din plăcerea efortului.

Unii din ei au fost prezenți în primăvară la startul acelui „SA INTAMPINAM 1 MAI" care a însemnat primul succes al sportului de massă. Alții au concurat în C. U T. alții la triatlonul popular. Dar toțuși vor fi mulți cei care pentru prima oară vor face cunoștință cu atletismul.

Cu ei vrem să stăm de vorbă astăzi și să le prezentăm această disciplină sportivă de bază care este crossul, adică, într'un termen românesc, alergarea pe teren variat.

Și o kvom face rezumativ, pe puncte.

1. CROSSUL ESTE O ALERGARE ATLETICA rezervată sezoanelor cu vreme schimbătoare care nu permit activitatea pe pistă: primăvara, toamna și iarna. Scopul lui este menținerea antrenamentului fizic în cazul celor obișnuiți să facă atletism sau îmbunătățirea ei după cum e practicat Toamna sau Primăvara.

2) SE ALEARGA IN TEREN VARIAT, peste câmpie și prin pădure pentru da posibilitate sportivilor să se întâlnească cu aerul curat care lipsește în oraș. Când are scop propagandistic, alergarea se poate face și prin oraș. In acest ultim caz el se adresează și celor care nu au mai făcut sport, dar vor să-l cunoască și să-l practice. Odată hotărîți să alerge, tinerii vor fi scoși însă din oraș pentru a cunoaște desfătarea alergării în plină natură.

3) DISTANTELE CROSSURILOR variază în funcție de vârstă, iar traseele trebue să fie cât mai variate având și obstacole.

Acesta este crossul. Cei ce încep trebue să mai știe însă cum să se pregătească și mai ales cum să alerge. Și fiindcă avem experiența din primăvară vom rezuma câteva sfaturi practice pe care le socotim necesare.

1. ECHIPAMENTUL: Căutați un pantof de gimnastică ușor și destul de larg pentruca să poată cuprinde comod piciorul încălțat cu un ciorap de lână.

Nu uitați că în timpul alergării piciorul se dilată puțin și un pantof prea „pe măsură" vă poate jena. Chiloții scurți și un tricou cu mâneci lungi — în special dacă este o zi friguroasă completează echipamentul.

2. INCALZIREA. Inainte cu 30 de minute de a pleca în cursă faceți încălzirea. Adică alergați cu pași mici 5-15 minute până simțiți că începeți să transpirați. Vă îmbrăcați apoi cu trainingul sau în lipsă cu haina și pantalonul în care ați venit și așteptați startul.

3. IN CURSA. Nu plecați în plină alergare, ci căutați să luați un ritm care să-l puteți păstra de-a-lungul întregului traseu. Nu plecarea ci sosirea fixează clasamentul. O plecare prea iute vă poate aduce neplăcerea unei sufocări înainte de a ajunge la sosire.

Căutați drumul cel mai scurt, dar nu ieșind depe traseul trasat și nejenând pe ceilalți alergători. Când întrecați pe alții, ocoliți prin stânga.

4. LA SOSIRE căutați să ușurați munca oficialilor și prezentați talonul de concurent. Nu rămâneți în jurul sosirei pentru a afla rezultatele, ci grăbiți-vă să ajungeți la locul de plecare pentru a vă îmbrăca și a nu risca să răciți.

Iar ca o concluzie nu uitați că alergați în cadrul unei echipe. Un loc în clasament care nu v'ar putea satisface eventual ambiția personală, poate fi pentru echipă de folos. Deci nu renunțați la luptă când vă vedeți întrecuți ci terminați cursa. Sunt mulți participanți dar numai unul poate fi primul. Nu vă descurajați. La vitoarea oca zie, având experiența unei curse și o pregătire mai bună veți putea fi câștigător.

— gep —

UNDE A GREȘIT ECHIPA NAȚIONALĂ B

ASPECTELE NEGATIVE, DE ORDIN TEHNIC ȘI TACTIC, ALE MATCHULUI DELA BUDAPESTA. — PERSPECTIVE DE VIITOR PRIN CRITICA JOCULUI REPREZENTANȚILOR NOȘTRI

Firește, la Budapesta, echipa noastră națională secundă a avut și lipsuri, fie de ordin technic, fie de ordin tactic, în apărare ca și — mai ales — în atac. Lipsuri normale, însă, care numai într'un match internațional puteau să apară și să fie conturate mai puternic. Noi nu am plecat la Budapesta ca să învingem, ci numai să facem un rezultat mai bun, mai demn, și să reușim o comportare mai frumoasă. Ceea ce am reușit în mare măsură. Adică, echipa s'a comportat foarte bine, peste așteptări. Numai rezultatul nu a putut fi stabilit la diferența justă și aceasta din pricina acelor lipsuri pe care noi le-am numit technice și tactice.

6—4 (6—1) Pentru Ungaria

Firește, este vorba doar de raportul de cornere care, în cronica apărută Luni, arată în mod eronat în favoarea echipei noastre. Realitatea este acea din țitlu. Ungurii, care au fost mai insistenți în prima repriză, iar apărarea noastră s'a lăsat precipitată, au obținut șase cornere față de unul al nostru. După pauză însă, atacurile noastre au fost mai legate, acțiunile mai omogene și mai insistente, și ungurii au acordat trei cornere. Desfășurarea jocului însă, este just reflectată și în acest raport de cornere.

Partida apărării

In capul locului trebue să subliniem însă, că acest joc a scos în evidență apărarea. Aceasta a jucat foarte bine, situându-se, în ciuda faptului că a primit patru goaluri și că adversarii au reușit — cu concursul atacanților noștri — să nu primească niciunul, chiar peste nivelul apărării ungare. Nu a fost jucător slab. Lipoczi a greșit, e drept, la primele două goaluri, dar mai mult din cauza tracului, în niciun caz din a formei. Militarul dispune de bune condițiuni de formă, dovădă câteva intervenții temerare cu care a salvat situații chiar critice. Deasemenea, Pepelea nu a fost înlocuit pentrucă a fost slab, ci pentru că a dat tot ce a putut în prima repriză. In nici un caz, însă nu am avut jucători slabi cum a fost la unguri, de pildă, fundașul dreapta Kovacs II sau mijlocașul centru.

Petrescu nu l-a putut ține pe Szilagyi, care-l întrecea regulat la săriturile la mingi înalte cu cel puțin un cap și jumătate peste petrolist, la sprint cu pasul său de aproape un metru și jumătate sau în duelurile corp la corp. Dar după mine, Petrescu a fost jucătorul care a muncit cel mai mult din apărare. Nu trebue uitat că el a avut în față pe cel mai bun jucător de teren, pe Szilagyi, pe care — dacă ar fi putut prevedea — selecționerii unguri l-ar fi trimis cu siguranță la București și l-ar fi ținut la Budapesta pe Deak

Punctul nevralgic

In schimb, linia de atac a fost punctul nevralgic al echipei. In primul rând pentrucă Vaczi a jucat foarte personal, ca și Tudose de altfel, acesta din urmă într'o măsură mai mică, pentrucă a trebuit să vină și înapoi. Vaczi însă, a încercat de nu știm de câte ori să treacă în dribling chiar peste trei adversari. Nu i-a reușit niciodată pentrucă întotdeauna al treilea adversar îi sufla balonul. Este foarte adevărat că ordeanul are calități tehnice peste ceilalți jucători. Faptul a fost evident după modul cum controla balonul și reușea să treacă de un adversar. Dar Szilagyi este cu cel puțin două clase mai bun decât Vaczi si totuși nu și-a permis o singură dată măcar luxul de a strica o minge cu un dribling prelungit. A preferat să paseze unui partener mai bine plasat, să-i creeze situația de a trage la poartă sau de a schimba jocul pe partea opusă, și nu a driblat decât atunci când nu avea altceva de făcut. Așa a fost la goalul al doilea: era omul cel mai înaintat din atac și cu Petrescu și Novac în față; a făcut o feintă, apoi un dribling scurt și a tras marcând.

Vaczi însă, nu l-a văzut pe Szilagyi și nu a căutat să lege jocul sau să-l desfășoare pe extreme. Aici a fost nu numai greșala lui, ci și a halilor mărginași și a interilor. Toți s'au limitat la jocul pe centru, prin interi sau direct la centrul înaintaș și rar la extreme. Din această pricină, extremele au fost prea puțin utilizate când tactic — pentrucă fundașii adversi erau ușor de depășit — se impunea tocmai dese acțiuni pe aripi. Cele mai multe ocazii de goal pe care le-am avut au fost create atunci când s'a jucat pe extreme: Moldoveanu a ajuns de două ori în fața porții, iar Vaczi a tras în bară după ce Ozon îi servise o pasă ideală „printre".

Ungaria B.: 27 puncte

Hemni 1, Kovacs II 5; Lantos 3, Horvath 1, Patyi 3, Banyai 3, Sandor 2, Kocsis 3, Szilagyi 1, Meszaros 2, Babolcsai 3.

Așadar, un total de 27 puncte, superioritate arătată și prin joc.

Capitolul Vaczi

Și pentru că suntem la capitolul Vaczi, să subliniem și o eroare de ordin tactic. Mai întâi se cuvine să-i arătăm că poziția pe care el o ia pe teren atunci când așteaptă balonul este absolut nepotrivită și complect favorabilă stopperului. Vaczi stă cu spatele spre poartă și așteaptă mingea. Inseamnă că el nu vede ce face adversarul direct (care — în schimb — îi controlează toate mișcările), și ceeace este mai important, nu poate folosi în nici un fel mingea. Din contră, ungurii întotdeauna se așezau cu fața spre poartă și se uitau numai în urmă până privea balonul sau vedeau unde este trimis.

In plus, Vaczi se fixează pe centru și nu se mișcă de acolo oceace ușurează misiunea stopperului. Nu mai astfel s'a făcut că deși Patyi nu este un jucător de nivelul celorlalți, totuși Vaczi a trecut foarte greu de el. Dacă Vaczi s'ar mișca mai mult pe teren și ar renunța și la jocul său individual ar realiza cu mult mai mult.

Așa cum ar fi putut realiza Duminică la Budapesta.

De ce am ratat

Și așa însă, echipa noastră a avut acțiuni periculoase care au străpuns apărarea maghiară. Ceea ce înseamnă că fără tracul extremelor și fără rigidul plasament al

(Continuare în pag. V-a)

R. P. R.: 29 puncte

Iată în note (1 cea mai bună, 5 cea mai proastă) comportarea jucătorilor noștri la Budapesta:

Lipoczi 4, Ambru 1, Novac 1, Pepelea 3, Petrescu 3, Sicloyan 1, Oană 4, Guță 2, Vaczi 3, Tudose 3, Moldoveanu 4.

Rezervele utilizate: Săbăslău 3, Balint 2 și Ozon 3.

Deci, 11 jucători 29 puncte.

IN SLUJBA PROPAGĂRII SPORTURILOR MECANICE

PREȚURI POPULARE LA REUNIUNEA PENTRU «MARELE PREMIU AL ORAȘULUI BUCUREȘTI»

DUMINICĂ SE ALEARGA ULTIMA PROBĂ din cadrul campionatului de viteză pe 1948.

Cu acest prilej, îndată după consumarea fiecărei întreceri din diferitele categorii, se va anunța și campionul respectiv pe anul în curs. Punctajul, după cele patru probe de până acum, se află totalizat, la ora actuală, la biroul federației de specialitate, total la care se va adăoga și punctajul obținut după concursul de poimâine, când campionul fiecărei categorii va face un tur de onoare, cu etarfa de campion. Este foarte posibil ca învingătorul din probele de Duminică să fie chiar campionul pe 1948, după cum s'ar putea foarte bine ca acest titlu să revină unui alt alergător, clasat întâmplător în ultima probă la un loc mai slab dar, dat fiind totalul punctajului obținut dealungul sezonului, plus punctele din finală să-i confere titlul.

Iată dece socotim necesar, pentru spectatori, să facem această subliniere.

Prețuri populare

Animat de dorința de a contribui cât mai mult la popularizarea sporturilor mecanice, forul de specialitate a hotărît să scadă, în mod simțitor, prețurile de intrare. Astfel prețurile vor fi următoarele: copii 20 lei, sindicaliști 40 lei, iar intrarea generală 100 lei.

Față de cheltuelile pe care le necesită organizarea unei reuniuni de dimensiunile celei de mâine, prețurile sunt, desigur, mult prea mici spre a acoperi total cerințele materiale ale regiei, Se poate însă observa aci buna intenție federală de a face toate eforturile oferind celor mulți, atrași recent de sporturi, posibilitatea vizionării unui specacol de un nivel ridicat. Căci, fără îndoială, această finală de campionat va fi un spectacol presărat cu faze deosebit de animate.

Numeroase premii

Elementelor meritorii li se vor decerne premii constând din cupe, plachete de aur, argint și bronz. Deasemeni, tuturor participanților li se vor oferi plachete speciale denumite „plachete de partici-

(Continuare în pag. IV-a)

Un moment impresionant care a precedat matchul dela Budapesta: jucătorii își oferă buchete de flori, pe care le vor dărui mai târziu sportivilor budapestani.

REVISTA PRESEI

Când s'a aflat la Budapesta rezultatul brut al matchului de juniori RPR — Ungaria, sportivii unguri au avut o isbucnire de bucurie. Era în fața redacției ziarului Nep Sport și lumea nu știa decât scorul de 5-0. L-a considerat ca fiind realizat de echipa maghiară. Când a citit însă că echipa română a învins, senzația a fost extraordinară. Nu-i venea să creadă nimănui. Și totuși așa era. Iar bucuria pretimpurie a făcut loc unei triste evidente.

Comentariile nu încetau și nu au încetat nici atunci când se aflau după victoriile maghiare din jocurile seniorilor.

Triumful tinerelor cadre ale footballului nostru — realizat la numai câteva zile de marea aniversare a Comsomolului — ca un omagiu al tineretului Republicii noastre — este garanția viitorului. Insăși cuvintele unui antrenor priceput cum este Guttman subliniază semnificația victoriei dela 23 Octombrie. Iar presa noastră, fără să conteze cum se cuvine perspectivele acestei victorii, însă, a rezervat evenimentului și problemei însăși spațiul meritat. In rândurile de mai jos, cetitorii noștri vor vedea cum s'a reflectat acel 5-0 în coloanele ziarelor maghiare și românești.

Scânteia

„Echipa națională de juniori a realizat o excepțională performanță, învingând la scor pe juniorii maghiari: 5-0 (2-0).

„Formația R. P. R., solidă, technică, bine închegată, a jucat cu un elan și o voință exemplară. Apărarea a anihilat cu măestrie toate atacurile adversa lior, iar înaintarea, insistentă, a construit frumos acțiuni care au adus goaluri frumoase".

O caracterizare scurtă, dar cuprinzătoare care reflectează realitățile de pe teren.

NEP Sport

In ediția care a apărut Sâmbătă seară la Budapesta și sub titlul „ECHIPA ROMANA A FOST MAI BUNA IN TOATE COMPARTIMENTELE" a scris:

„Juniorii români au meritat victoria și acest scor. Ne-au întrecut mult în ce privește controlul balonului, tactica și însuflețirea Cel mai bun jucător al echipei a fost Simionescu. Atacul a jucat cu multă fantezie. Nimeni dintre noi nu se aștepta la un astfel de eșec".

Iar în ediția de Duminică, tot sub semnătura lui Vetce, trimisul special la București, același ziar arată că matchul acesta a fost un fel de joacă „de-a șoarecele și pisica" în care șoarecele a fost echipa maghiară. Mai mult decât atât, NEP SPORT a scris că selecționata de juniori ar fi fost învinsă chiar dacă prezenta o formație mai bună.

Aprecierile acestea sunt cu atât mai prețioase și mai valabile cu cât vin din partea adversarilor. Și când un Kleber sau Vetce sau Guttman spun ceea ce au spus, atunci să fim siguri că suntem pe drumul cel bun. Juniorii trebue să fie principala noastră preocupare de acum înainte pentrucă în primul rând ei pot asigura progres technic și moral.

Adevĕrul

Sub titlul „...O SUPERBA VICTORIE A JUNIORILOR", scrie:

„Tinerele speranțe ale footballului românesc au adus cea mai frumoasă victorie țării... Scorul acesta categoric este oglinda fidelă a celor petrecute pe arenă..."

Intr'adevăr, a fost cea mai frumoasă victorie pe care am repurtat-o vreodată. Dar credem că „tinerele speranțe" meritau un spațiu mai mare. Pentrucă este vorba de cadre și de cea mai frumoasă victoria.

UNIVERSUL

Acest ziar face o remarcă foarte justă și de mare semnificație:

„Ceea ce a surprins în mod plăcut a fost jocul de ansamblu făcut de echipă, joc care a întrecut de departe ca valoare partidele diviziunare din ultimul timp.

„Jucătorii noștri s'au prezentat foarte bine pregătiți din punct de vedere te hnic și morat, luptând cu aceeași însuflețire dela început până la sfârșit.

„Maghiarii s'au dovedit surprinși de valoarea arătată de jucătorii noștri..."

Intr'adevăr, juniorii R. P. R., au jucat cum foarte puține formații divizionare A au jucat în cursul acestui campionat. Aceasta constitue dovada științei lor, a maturității, a clasei cărcia aparțin. Faptul nu poate decât să bucure și să îndemne la activitatea viitoare.

România liberă

„Intr'un match în care eram considerați victimă sigură, selecționata noastră a înfirmat total calculele rigide ale bârtiei și a câștigat detașat cu neobicinuitul scor de 5-0 (2-0), asupra unui adversar de cea mai bună clasă continentală.

„Această performanță, prezentând toate garanțiile unei perfecte regularități, a fost dobândită la capătul unor eforturi pe care titularii echipei naționale nu le-au precupețit de fel.

„Jucătorii români au înțeles de la început că trebue să mizeze totul pe ardoare și luptă. Ei au priceput de minune că încercând să joace „la technică" cu adversarul lor vor fi nevoiți, finalmente, să piece stegul. Deaceea, jocul lor a fost o îmbinare de tactică și elan care a spulberat orice încercare de replică serioasă din partea oaspeților."

De acord cu amploarea pe care confratele a dat-o acestui eveniment de seamă. A fost unul din puținii care s'a ocupat cum se cuvine de succesul juniorilor. Dar nu putem fi de acord cu unele afirmații. In primul rând cu acela că eram considerați drept victime sigure. Credem că nici ungurii, cei care cunoșteau situația juniorilor lor, nu așteptau atât de siguri victoria Din contră, Iar noi, care apreciem just valoarea TECHNICA și moralul echipei, am scontat chiar victoria. Apoi, nu putem fi de acord cu clasa continentală a juniorilor unguri care nu

(Continuare în pag. IV-a)

CEI DIN COMSOMOL

Mereu în frunte

de AL. SVETOV

CU PAȘI UȘORI, ELASTICI, Sașnicov aleargă împotriva vântului călduț, care îi flutură pletele roșcate și îi umflă trainingul albastru ca pe o pânză de corabie.

Câmpia pustie, presărată ici-colo cu tufe de pelin, ca o piele tăbăcită — se așterne sub picioarele tânărului.

Automobilele îl trec înainte. Pentru o clipă norii de praf îl ascund, dar el reapare în curând alergând în ritm egal. Orașul, — insulă de cărămidă în mijlocul câmpiei, se pierde în depărtare. Apare șirul negru al intrărilor de mine și căsuțele înverzite ale minerilor.

In mină toată lumea s'a obișnuit cu faptul că markscheidenul Sașnicov nu se împacă cu mersul lent al decauville-ului sau al mașinilor întâlnite în drum. Drumul dela oraș la mină și înapoi el îl parcurge în fugă pe jos. Vântul sau ploaia nu-i pot fi piedeci. Șapte kilometri dus— șapte întors — ce antrenament poate fi mai bun pentru un tânăr care e hotărît nu numai să-și păstreze, dar chiar să-și amelioreze recordurile sportive.

— Noroc, Sașnicov — îl salută prietenoși, trecătorii. Alexei le răspunde din cap, și fără să se oprească, aleargă mai departe. Doar în apropierea minei își încetinește pasul. Până la schimbul lui mai sunt cincisprezece minute. Timp sufficient ca să-și schimbe trainingul cu o salopetă de doc, să-și controleze sculele, să-și pună în cap casca și, înarmându-se cu o lampă, să intre în ascensorul care îl va scobori, săltând și scârțâind, în galerie.

Biografia lui Alexei Sașnicov este, după spusele lui, absolut obișnuită. Ca s'o scrie, nu i-ar trebui decât o jumătate de pagină. Ea ar putea fi rezumată și în trei cuvinte: — școala primară, școala tehnică, mina. Ba chiar într'un singur cuvânt: Komsomolul. Da, căci pe el l-a crescut și l-a educat Komsomolul. Deaceea viața lui este și vastă și multilaterală, așa că ar trebui multe volume ca să poată fi descrisă cum trebue.

*

ALEXEI A INVAȚAT în școala minieră din Karaganda. Acolo a început să-și iubească meseria. Ea l-a cucerit prin romantismul ei ca și prin precizlunea calculelor pe care le presupune. Markscheidenul e un geodez subpământean și un pioner în același timp. El arată calea perforatorilor, celor care consolidează galeriile, mecanicilor combinatelor miniere.

Un om care merge înaintea altora, deschizându-le drumul.

Minunată meserie!

Și iată că terminând școala tehnică, Sașnicov a coborît pentru prima dată singur în mina nr. 83. Cu toate că-și cunoștea perfect meseria și știa să-și mânuiască sculele, totuși emoția îi strângea inima. O senzație asemănătoare o avusese el cu trei ani în urmă când luase pentru prima oară startul într'o mare competiție sportivă.

In mină totul era nou pentru el — și lungile galerii luminate de becuri electrice, și sgomotul regulat al ventilatoarelor și uruitul vagonetelor. Iată-l luând o busolă de miner, și calculând cu planul în mână, direcția după care vor lucra perforatorii, în lupta lor cu peretele de cărbune. Ei n'au dreptul să se abată cu niciun centimetru dela drumul trasat pentru el de Alexei Sașnicov.

Ce s'ar întâmpla dacă el s'ar înșela și minerii în loc să dea de cărbune ar lucra în pământul sec? Nu, asta nu se poate întâmpla. Poate că n'are încă experiență — nu face nimic — experiența va veni cu timpul — însă Sașnicov crede în știință, în precizia științifică, acea precizie scrupuloasă pe care i-a sădit-o în obiceiuri, anii de învățătură. Și sportul l-a învățat multe. Acela care are de afacc cu zecimile de secundă educătoare de victorii, nu poate să fie neglijent cu sarcinile ce i se încredințează.

Komsomolul l-a învățat pe Alexei să fie întotdeauna primul la toate — și la învățătură și la munca voluntară când descărca vagoanele cu materiale, și în mina unde făcea practică, și în sport. Da, și în sport — acolo unde se desvoltă voința omului de-a învinge — unde i se pun la încercare forțele spre a-i vedea dacă este capabil să parcurgă drumul cel greu către succes.

Komsomolul l-a învățat să-și respecte colectivul, să aprecieze prietenia. El a știut întotdeauna să apere cu cinste culorile echipei sale și are mulți prieteni pe care el i-a îndrumat pentru prima oară pe pista de alergări, spre sky sau i-a adus pe ringul de box.

Alexei își aduce aminte că și el a fost ajutat să-și croiască un drum în viață. Primul lui prieten a fost Komsomolul.

Cândva, pe vremea anilor de școală, Sașnicov se împrietenise cu o bandă de copii care își pierdeau toată ziua în hoinăreală și strengării. El însuși chiar, începuse să chiulească dela școală. Odată, după cursuri a venit la el Nicolai Rodin, organizatorul Komsomolului din școală.

— Am să-ți vorbesc ceva, — i-a spus el

— Bine, să mergem în grădină — i-a răspuns fără prea multă plăcere, Alexei.

Au stat multă vreme pe bancă, în grădina școlii. Nicolai vorbea despre Komsomol, despre școală, despre viitorul care îl așteaptă în viață. El știa să găsească acele cuvinte simple și convingătoare, care merg drept la inimă. Sașnicov îl asculta. Da, el poate să facă multe, are atâta putere și energie, încât ar putea răsturna și un munte. Nicolai are dreptate, nu trebue să-ți cheltuești tinerețea în hoinăreli.

In aceeași seară chiar, el a făcut o cerere în care ruga să fie primit în Komsomol. Sașnicov a fost admis.

Prima sarcină care i s'a dat de Komsomol a fost aceea de a organiza în școală o secție de atletism. Cu ce bucurie și mândrie s'a apucat el de lucru, dăruindu-se complet unei munci atât de plăcute!

Sașnicov se gândea de multe ori că organizatorul komsomolist (Komsorg-ul) Nicolai Rodin, acest tânăr modest și liniștit, devenise un miner al sufletului său. Și n'a găsit la Alexei un pământ sterp, ci o inimă caldă de om care-și cunoaște scopul și menirea în viață.

*

LUI ALEXEI i-a fost hărăzită gloria în box. Inalt, spătos, el a devenit la 18 ani unul dintre cei mai buni boxeuri din județ, la categoria semi-grea. Numai meșterul din secția de fierărie a unei uzine, Ivan Finaev — un om cu o putere uriașe, putea să se întreacă cu el.

Dar și pe el, pe neînvinsul Finaev, Sașnicov l-a învins anul trecut, consolidându-și titlul de campion semi-greu.

Câți inși oare știau însă, câtă muncă și perseverență au fost depuse pentru dobândirea acestei victorii!

Sașnicov a fost selecționat în echipa Karagandei, care participa la campionatul Kazahstanului. In Alma-Ata el s'a întâlnit pentru prima oară pe ring cu campionul Kazahstanului, Mihail Liahov. A fost o luptă grea și încordată. Spectatorilor care erau în sală ca și boxeurilor care se îngrămădeau între culise, li s'a părut că «novicele din Karaganda» se sufocă. Cu o directă puternică Liahov l-a făcut knock-down. Dar când arbitrul a pronunțat «opt», Alexei s'a sculat și adunându-și puterile și concentrându-și voința, a pornit la atac. In ultimele secunde ale reprizei a treia, Sașnicov l-a făcut k. o. pe Liahov.

Alexei a fost sfătuit să se specializeze într'un domeniu oarecare al sportului — în box de exemplu.

— Pentru ce? — a râs el drept răspuns, — Imi place boxul, dar tot așa îmi place și sky-ul sau atletismul.

Și iată-l la startul unei competițiuni de sky.

Parcursul e de 10 kilometri. Un vifor, care bătea cu furie dinspre câmpie, căuta să-l trântească jos și să-l obosească cu zăpada viscolită.

Lucrând ritmic cu bețele, Alexei își făcea drum peste întinderea albă. Era înaintea tuturor, și asta nu era ușor. El conducea alergarea croind părtie pentru cei din spate. Dar conștiința faptului că tocmai el este acela care deschide drumul și nu altul, îl îndemna să-și încordeze și mai mult forțele, să meargă înainte cu energie sporită. La linia de sosire el a venit primul.

Vara a venit din nou. Un soare cald inundă străzile orașului Novăi, îndemnând parcă lumea spre aleile din jurul terenurilor de tennis. Pe trotuare se înghesuiau spectatorii, însoțind cu ochii și cu glasul pe atleții participanți la ștafeta ziarului «Karaganda socialistă».

Prima etapă de 1500 m. o aleargă Sașnicov.

Vocile încurajatoare ale spectatorilor ajung până la el. Îi sunt prieteni. Alexei aleargă ușor, fără sforțare, cu pasul elastic, atât de obișnuit lui. Par'că zboară.

Iată și sfârșitul etapei. Sașnicov predă ștafeta.

— Înainte — strigă el scurt, din fugă și se urcă pe trotuar, încălzit și obosit. O femee destul de tânără îi lese în întâmpinare. E mama.

— Foarte bine, Leonea! — spuse ea zâmbind — ai alergat minunat.

A răsărit lângă el și fratele lui mai mic Maxim, cu sora lor, Raisa. El privesc cu admirație la Alexei. Ce zice surioara? Părerea ei are mare preț pentru Sașnicov.

Raisa a terminat cu un an înaintea lui școala tehnică și acum lucrează la «Proectul de mine», plănuind construirea unor mine noui. Părerea surorii este importantă pentrucă și ea e sportivă, campioană de sky și gimnastică a județului. Sora își dă părerea:

— Bine!

*

MINA NR. 83 A DEVENIT pentru Alexei o a doua casă. A fost ales organizator al Komsomolului din mină.

In mină erau mulți tineri, dar nu exista un teren de sport și nici un colectiv de educație fizică. Sașnicov i-a adunat într'o zi pe komsomoliști:

— Prinire noi sunt mulți sportivi — a spus el — dar nu au unde să se antreneze. Suntem nevoiți să mergem până în oraș, la stadionul de acolo. Haideți să ne construim un teren propriu de sport. Și atunci mulți se vor înscrie desigur și în colectivul de educație fizică.

Komsomoliștii l-au susținut cu căldură. După terminarea schimbului, zi de zi, tinerii mineri construiau alături de sediul clubului, un teren de volley și unul pentru atletism.

Când totul a fost gata, Sașnicov a propus:

— Acum să înființăm un colectiv de educație fizică.

El a stat de vorbă cu sportivii-komsomoliști Grigore Cucerenco și Serghei Fedotov, iar aceștia s'au învoit cu multă plăcere să-l ajute la predarea lecțiilor pentru începători

...Se înserează. In aer se simte mirosul tare al pelinului. Pe fondul întunecat al cerului, asemenea unor mici faruri, ard luminițele minelor. Minerii se întorc alene dela lucru. Sașnicov lese ultimul din mină. El abia a terminat măsurătoarea lucrului efectuat în acea zi și a marcat lucrul pentru schimbul de noapte. După ce a făcut un duș și și-a schimbat hainele, a ieșit în curtea minei.

— Hai, băeți, o mică încălzire înainte de cursuri — propune Alexei tinerilor mineri cari îl așteptau la ieșire.

In grup ei ies pe poartă și aleargă pe câmp.

Sașnicov nu se uită înapoi; el știe că nimeni nu va rămâne în urmă. Aude în spate pașii lor ușori, le simte par'că respirația și atunci, mărește pasul. Acum vântul șuieră pela urechi

— Incercați să mă ajungeți! — a strigat întorcându-se, Alexei.

Vântul — vântul puternic de stepă îl resfiră tinerește pletele roșcate și îl șopțește, probabil, despre aceea că este atât de bine când ai douzeci de ani și trăești într'o țară atât de minunată, unde zorile își ușorite stau larg deschise înaintea ta.

(După Sovietski Sport)